

Milosti

„Milosti Pánovej plná je zem“ (Ž 33, 5). Podľa Wikipédie, milosť je dobrovoľný prejav Božej lásky k človeku v podobe nezaslúženej priazne alebo pomoci.

Boh obdarováva svojich verných nespočetnými milosťami. Sv. Jozef bol po Panne Márii najviac zahrnutý milosťami. Jednou z najväčších milostí, ktorú dostal od Boha, bolo jeho vyvolenie stať sa manželom Panny Márie. Ako manžel Panny Márie stal sa spoločníkom jej života, svedkom jej panenstva a tiež jej ochrancom (por. FILAS, F.L.: *St. Joseph After Vatican II*, s. 27).

Skrze manželský zväzok Jozef získal všetky práva a povinnosti manžela, a aj titul volať sa „Ježišovým otcom“. Tento titul nedostal len od tých, ktorí nepoznali Ježišov pôvod: „Keď Ježiš začal účinkovať, mal asi tridsať rokov. A mysleli si, že je synom Jozefa“ (Lk 3, 23), „Či to nie je tesárov syn?“ (Mt 13, 55), ale aj prví Ježišovi učeníci: „Našli sme toho, o kom písal Mojžiš v Zákone a Proroci, Ježiša, Jozefovho syna z Nazareta“ (Jn 1, 45), a tiež od svojej manželky, Panny Márie: „Syn môj, čo si nám to urobil? Pozri, tvoj otec a ja ...“ (Lk 2, 48). Túto najväčšiu poctu volať sa „Ježišovým otcom“ udelil Jozefovi vo svojej blahosklonnosti sám Nebeský Otec. Večný Otec prejavil svoju lásku k Jozefovi tým, že mu zveril dvojité úrad: byť manželom Panny Márie a legálnym otcom Ježiša. Sv. Bernard píše, že Jozef bol otcom rodiny, ktorého večný Otec dal za ženicha Božej Matke a za otca jeho Synovi. Jozef prijal túto milosť a rozvíjal ju tým, že v tichosti a verne spolupracoval na Božom pláne. Boh ho za to „urobil pánom svojho domu a vládcom svojho majetku“ (Ž 105, 21). V Božom dome, kde bývala Božia rodina: Ježiš, Mária a Jozef, bol zhromaždený celý nebeský dvor s nesmiernym množstvom anjelov a ľudí, ktorých Boh stvoril. Hlavou tejto rodiny bol Jozef, ktorý ju udržiaval tým, že zarábala na chlieb potom svojej tváre (por. CHORPENNING, J.F.: *Just Man, Husband of Mary, Guardian of Christ*, s. 131).

Nie menšia milosť, ktorá si zaslúži byť hlboko premeditovaná, je zväzok lásky ktorý existoval medzi Ježišom, Máriou a Jozefom. Ježiš, ako vtelený Boh, si najdokonalejšie plnil povinnosti adoptovaného syna voči Jozefovi. Panna Mária, najdokonalejší tvor na zemi, bola Jozefovou manželkou. A ona tiež nezištne milovala svojho manžela. Ježiš aj Mária si veľmi vážili Jozefa a boli mu povďační za jeho ochranu.

Aká to nesmierna milosť, keď Jozef ako jediný človek bol zahrnutý synovskou láskou Ježiša Krista a úžasnou manželskou láskou Panny Márie. Jozef žil v dôvernom vzťahu s Ježišom a Máriou. On jediný vstúpil do tajomstva vtelenia Božieho Syna tým, že v tichosti prijal Máriu, ktorá bola v požehnanom stave, do svojho domu. Aká to milosť, keď sa Jozef mohol dennodenne dívať na Boha v ľudskom tele a tiež na tú, ktorá bola bez jedinej chyby. On mal tú veľkú česť denne pracovať pre Ježiša a Máriu.

Po Ježišovom narodení, Jozef mal tú úžasnú milosť žiť stále v Božej prítomnosti. Jeho, muža podľa Srdca svojho adoptovaného Syna, spoločnosť Ježiša a Márie viedla k najplnšiemu spojeniu sa s Bohom. Zaiste, Ježiš sa veľa modlil za svojho tichého a ušľachtilého ochrancu, pretože Jozef sa úplne dal do služby Krista. A to je nesmierna milosť, keď sa sám Kristus modlí za niekoho. Podobne aj Panna Mária, ktorej príhovor nebol nikdy nevypočutý. Plná milosti nemohla zlyhať v získaní najväčších milostí pre muža, ktorému bola hlboko zadĺžená, a ktorého po Bohu a v Bohu najvrúcnejšie milovala. Žiadny manžel na svete nebol a nikdy nebude milovaný viac svojou manželkou ako bol Jozef Máriou, a žiadny manžel nemá väčší úžitok z manželkiných modlitieb ako Jozef (por. CHORPENNING, J. F.: *Just Man, Husband of Mary, Guardian of Christ*, s. 121).

Evanjeliá poukazujú na milosti, aké Jozef dostal: ušľachtilosť charakteru a jeho zjednotenia sa s Bohom. Nikto iný než Jozef, dôkladne vyškolený v čnosti viery, poslušnosti, čistoty a pokory, mohol vykonávať náročné povinnosti hlavy svätej rodiny. A túto svoju úlohu si plnil po celú dobu

svedomite, bez sťažovania sa a v poslušnosti (por. FILAS, F. L.: *The Man Nearest to Christ*, s. 86-89).

Sv. Jozef je nazývaný „patrónom dobrej smrti“. On mal tú milosť, že mohol zomrieť v náručí Ježiša, ktorého volali „Jozefovým synom“ a v náručí Márie, ktorá bola plná milosti.

V polemike o tom, či bol Jozef zasvätený v matkinom lone, sv. Písma a aj tradícia Cirkvi mlčia. Avšak niet pochyb, že Jozef dostal všetky potrebné dary a milosti aby mohol vykonávať svoju úlohu dokonale. A on túto úlohu v tichosti aj uskutočňoval. Tajomstvo života tohto svätca bolo skryté od počiatku a Boh nepovažoval za vhodné, aby nám vyjaval tieto Jozefove dary a milosti.

Zaiste, aj to je veľká milosť, o ktorej píše jezuita, páter František Suarez: „Chcem upriamiť pozornosť na všeobecné presvedčenie, že pravdepodobne tento svätý, slávne vládne s Kristom s telom aj dušou. Keďže zomrel pred Kristom, je veľmi pravdepodobné, že bol jeden z tých, ktorí vstali zmŕtvych v čase zmŕtvychvstania Krista, a ktorý, ako mnohí veria, prešiel do nesmrteľného života s telom a dušou“ (FILAS, F.L.: *The Man Nearest to Christ*, s. 90).

Život Alfonzy Márie je bohatý na milosti a nadprirodzené dary. Sama hovorí: „Najväčšiu milosť dáva Spasiteľ duši, keď ju uzná za hodnú kráčať v jeho šľapajach“ (LUTTENAUER, J.: *Myšlienky Matky Alfonzy Márie*, s. 31). Už od útleho detstva Boh udeľoval Alfonze Márii svoje mimoriadne milosti lebo táto detská duša zavčas pochopila tajomstvo kríža a spolicítila s Kristovým utrpením. Boh ju zahrnul svojou milosťou, že žila v jeho prítomnosti. V túžbe spoznávať a milovať ho vždy viac, cvičila sa v modlitbe. Slávnosť prvého svätého prijímania bola pre ňu nesmiernou milosťou. Možno si to ani neuvedomujeme, že dnes prvoprijímajúce deti sa skôr tešia na darčeky a oslavu. Avšak Alfonza Mária sa tešila výlučne na svojho Spasiteľa prítomného v Eucharistii. Ona nedbala na pozemské veci týkajúce sa oslavy, veď zažila kúsok neba za čo v tichosti velebila Boha a ďakovala mu za túto veľkú milosť. Bolo pre ňu ťažké byť v hluku medzi ostatnými deťmi, lebo chcela byť sama so svojim Bohom. Jej duša, ako živý Boží trón, bola naplnená hlbokým dojatím a radosťou (por. PERRIN J.: *Život matky Alfonzy Márie Eppingerovej*, s. 26).

Utrpenie bol zdroj Božích milostí pre túto omilostenú dušu. Jej cesta utrpenia bola cestou milosti, vnútornej blaženosti a prípravy na dielo, ktoré jej Pán predurčil uskutočniť. Rozjímaním nad umučeníím Krista, pocítila túžbu celkom a úplne sa darovať Bohu. Hoci sa spočiatku obávala či bude hodná tej milosti, aby kráčala životom v čistote a odriekaní obetujúc sa Bohu, kľáčiac pod krížom prosila Spasiteľa, aby bola hodná tej veľkej milosti. Jej duch bol zaujatý ustavičným myslením na Boha. Hovorí: „Duša milujúca Boha sa vždy zaoberá a rozpráva so svojim Ženíchom, lebo podľa toho sa dá poznať, či miluje Ježiša, pretože sa vždy zaoberá tým, čo miluje. Preto duša v ničom inom nespozná či miluje Ženícha ako v tom, že je neustále v jeho prítomnosti, a tým mu najlepšie preukáže svoju lásku. Táto duša dosiahne v krátkom čase vysoký stupeň dokonalosti, lebo Božia prítomnosť jej všetko robí ľahkým a znesiteľným. Existuje milšie spoločenstvo ako s Ježišom? Hľa, aká Božia dobrota a milosrdenstvo! On, najvyšší Pán neba i zeme, žiada od biednych stvorení, aby boli s ním a zaoberali sa ním! Ach! Aká veľká teda je to milosť, že my, nehodné, môžeme sa zaoberať a žiť s tak veľkým a vznešeným Pánom“ (HÉRISSARD, D.: *Aby si roznechoval Boží dar, ktorý je v tebe*, s. 30).

Pán sám často povzbudzoval Alfonzu Máriu, aby si vyprosovala milosti: „Modli sa neustále, maj na perách moje meno i meno mojej Matky, lebo som sa rozhodol udeliť ti na jej príhovor veľa milostí.“ Tu tiež vidíme, že sám Pán poukazuje na Pannu Máriu ako na sprostredkovateľku všetkých milostí. „Vypros si napokon tie milosti, ktoré najviac potrebuješ, a nežiadaj nikdy nič prírodné a svetské, len to, čo môže poslúžiť k mojej cti a k dobru tvojmu i tvojich blížnych“ (PERRIN, J.: *Život matky Alfonzy Márie Eppingerovej*, s. 43).

Extázy boli pre Alfonzu Máriu zdrojom veľkého utrpenia, ale aj milostí. Sv. Ján z Kríža o tom píše: „Skutočne, extázy sú neraz sprevádzané prudkou bolesťou, ktorá tak nesmierne otrasie ľudskou prirodzenosťou ako nič iné, a tak ohrozuje prirodzený život, že bez osobitnej Božej milosti by ho zničila“ (*tamtiež*, s. 60). Avšak nielenže sama Alfonza Mária bola zahrnutá nesmiernymi Božími milosťami, ale Boh jej prostredníctvom obdarovával aj iných ľudí svojimi milosťami. Jej duchovný vodca o tom píše: „Táto panna..., ktorá trpí ako mučenica, dostáva svoje vízie len preto, aby sa modlila a zvolávala osobitné milosti na Cirkev i na duše, ktoré jej zverujem“ (*tamtiež*, s. 52). Profesori Fitch a Schirlin píšu: „Aké ciele sleduje Boh, keď tejto chudobnej panne dáva takéto milosti? Možno ju chce potešiť v utrpení, ... oduševniť tých, ktorí ju navštevujú ... Alebo chce ... jej modlitbám dať väčšiu silu príhovoru v čase, keď je politický i náboženský svet otrasený vo svojich základoch a opäť hľadá rovnováhu. Prečo mohla vidieť tie veľké udalosti, ktoré sa budú odohrávať na javisku sveta? Prečo mohla vidieť tak často zástupcu Ježiša Krista, ktorý je poslaný dať veriacim opäť slobodu v mene Božského Majstra? Myslíme, že sa to nedeje v osobnom záujme tejto chudobnej panny, ale v záujme verejnosti“ (*tamtiež*, s. 53).

Jednou z najväčších milostí, ktoré Alfonza Mária obsiahla, bolo to po čom dlhé roky túžila: stať sa rehoľnou sestrou. Dostala aj milosť založiť kongregáciu. Sama hovorí svojim nasledovníčkam: „Aká veľká milosť je dostať povolanie k rehoľnému životu“ (*Príhovory*, s. 7). Počas obliečky povedala: „Mojím najvrúcnejším želaním je, aby som v službe deň a noc bdela pri lôžku chudobných, stála pri nich aj v núdzi, a tak dosiahla dokonalosť v rehoľnom stave. K tomu však potrebujem pomoc Božej milosti a ochranu svätých. Dúfam, že milosrdný Boh mi na moje naliehavé prosby poskytne jedno i druhé“ (PERRIN, J.: *Život matky Alfonzy Márie Eppingerovej*, s. 83). A Pán jej udelil milosti, o ktoré ho prosila. Povedal jej: „Vždy budem pri tebe so svojou milosťou... Bohato vylejem na túto rehoľu svoje požehnanie a svoju milosť... Dcéra moja, počas celého života budeš trpieť, napriek tomu budeš mať vždy dost síl viesť toto moje dielo. ... Konat' budem ja, ty však trp a mlč! Vo všetkom umŕtvuj svoje ja, aby sa v tebe mohla rozhojniť moja milosť... Nie svätý Alfonz, ale svätý Jozef je vašim hlavným patrónom! Na jeho príhovor sa tejto reholi dostane veľa milostí. Áno, celkom osobitných milostí! Na vedenie kongregácie dostaneš tie isté milosti ako sv. Terézia“ (*tamtiež*, s. 87, 91, 98, 101). Sv. Jozef sa nedal zahanbiť. Stal sa ochrancom, staviteľom a živiteľom kongregácie. Ticho, ale vytrvalo burcoval srdcia ľudí, aby prispeli na stavbu nového kláštora. Boh požehnal stavbu nového kláštora, „Pánov dom“, ktorý on sám odovzdal do ochrany sv. Jozefa. Aké bohaté požehnanie a koľko milostí prúdilo z tohto priestoru na kongregáciu a celé ľudstvo! Boh svoju služobnicu posilňoval a vždy nanovo v nej roznecoval horlivosť cez osobitné milosti, ktoré jej umožňovali aj pohľad na budúcnosť svojho diela.

To, čo Alfonza Mária zakúsila, odovzdávala aj svojim nasledovníkom: „Boh zavše dopúšťa tvrdé skúšky na dušu, ktorú chce obdarit' veľkými milosťami. Jednou z týchto milostí je dokonalé sebaopoznanie. To je chvíľa, v ktorej duša začína jasne vidieť svoju ničotnosť, svoje zlé náklonnosti, slabosti i svoju márnomyseľnosť. Je to v tom okamihu, keď spozoruje všetky márnivé náklonnosti svojho srdca a hľadá svoje uspokojenie už iba v duchovných veciach. Aká je to milosť, moje milé deti! Môže byť ešte niečo dôležitejšie pre našu spásu? Najčastejšie je to milosť vnútorných skúšok, ktorú ste už zaiste zakúsili aj vy“ (*Príhovory*, s. 32).

*„Žiť v Božej prítomnosti je najväčšia milosť, akú človek môže dostať už tu na zemi
a potom aj vo večnosti.*

*Nehľadiac na námahu, snažme sa Boha milovať nadovšetko,
lebo tak si zabezpečíme večnú blaženosť.“ (bl. Alfonza Mária Eppingerová)*